

Bezinning etappe 3 Kloosterpad Groningen.

Mien Laand is groot van ainzoamhaid
Hier in zien wiede kimmen
Mit t' zachte kloagen van het rait
Vervlugtegt ook mien stil verdrait

K' Zai witte wolken klimmen
En de vrede van de aiweghaid
Dei achter dizze wereld staait
Ziegt stilkes bij mie binnen

T' Is Rustig hier, gain nied bestaait
Hier vuil ik me zo allenneg nait
As in de stad met volle stroaten
Doar doezend mensen lopen, proaten

Mit all heur vregden en verdrait
Moar van de echte stilte nait
N' enkel spoor meer overloaten

Tussen de mensen in heur karveoan
Dei onbegrepen laangs n' ander gaon
Doar is de achter vrede nait
Dei hier op 't wiede veld bestaait

Derk Sibolt Hovinga

De bewoners van het Oldambt en in Groningen over het algemeen zijn mensen van de korte zin en het kort gesprek. Zonder poespas en weelderig opsmuk je verhaal doen, zo gaat het in de regio. Geen land van dichters, zou je zo zeggen. En toch heeft het gebied verzenmakers voortgebracht. De bekendste onder hen is wellicht Derk Sibolt Hovinga. De agrariër uit Oostwold, die zo treffend zijn streek bezong. Zou, want Hovinga leeft niet meer. Zijn werk leeft wel voort, vooral dankzij het D.S. Hovinga-fonds. Dit fonds wordt bestuurd door familieleden, geeft Hovinga's gedichten opnieuw uit en subsidieert andere Groningstalige uitingen van cultuur. Hovinga was in de eerste plaats een natuurdichter, die dicht bij de natuur stond. Als boer was hij zeer gehecht aan zijn geboortegrond, het Oldambt. Geen wonder dat de uitgestrekte heerden, weerbarstige Dollardklei, de sombere najaarsluchten, maar ook het verfrissende voorjaar zijn inspiratiebron vormden. Ieder jaar ervoer hij het voorjaar weer als een adembenemend mysterie. Dood en leven lagen in elkaars verlengde.

Bezinningsvragen.

1. Wat doet dit landschap met jou. Neem bijvoorbeeld uitgebreid de tijd op een bankje onderweg om je deze vraag te stellen.
2. Probeer dat eens in woorden of een gedicht zelf uit te drukken.

Mijn streek is groot van eenzaamheid
Hier in zijn wijde horizon
Met 't zachte klagen van het riet
Vervluchtigd ook mijn stil verdriet

K' Zie witte wolken klimmen
En de vrede van de eeuwigheid
Die achter deze wereld staat
Trekt stilletjes bij mij naar binnen

T' Is rustig hier, geen nijd bestaat
Hier voel ik me niet zo alleen gelaten
Als in de stad met volle straten
Daar duizend mensen lopen, praten

Met al hun vreugd en verdriet
Maar van de echte stilte niet
Een enkel spoor overlaten

Tussen de mensen in hun karavaan
Die onbegrepen langs elkander gaan
Daar is de echte vrede niet
Die hier op het wijde veld bestaat